वर्ष १९ वें.] वैशाख शके १८४६ [अंक १२८

संपादक — [illegible]
प्रकाशक — [illegible]

अनुक्रमणिका.

महाराजांचे अनुभव ... ... [illegible]

स्फुट विषय ... ...

श्री साईसच्चरित ... ... [illegible]

चुकीची दुरुस्ती चालू अंकांत श्रीसाईसच्चरित्राचे अनुक्रम नं० २२९-२४४ असे पडले आहेत. त्या ठिकाणीं २८९-३०४ असे पाहिजेत.

मासिकाच्या वर्गणीदारांस विनंति.

हें मासिक सुरू करण्यांत याच्या चालकांचा हेतू याची [illegible] खर्च वेच भागून राहिलेलें उत्पन्न श्रीसाईबाबांच्या एकादे फंडास जमा असा असल्यामुळें प्रत्येक वर्गणीदारानें मनांत आणल्यास आपापल्या [illegible] मधून निदान एक तरी वर्गणीदार मिळविण्याचें श्रेय घेतल्यास एक कितीतरी मदत केल्यासारखें होणार आहे. शिवाय अशा रितीनें मदत द[illegible] त्यानें श्रीसाईसमर्थांची पर्यायानें सेवा केल्यासारखेंच होणार आहे.

आणखी विनंती.

आतां या मासिकाचें दुसरें साल सुरू झालें आहे. आतां [illegible] वर्गणी म्हणजे रक्कम रु. ३८६ वर्गणीदार मनीऑर्डरीनें [illegible] असी आशा आहे. वैशाखाचा अंक हातीं पडेपर्यंत [illegible]

[illegible]

नशकास [illegible] आणि [illegible] जीवित असत [illegible]
असत [illegible] गेले होते.
बाबांच्या समाधीनंतर समाधीचे दर्शनास येण्याचा योग त्यांना तीन वर्षांत आला नव्हता. अर्थात् त्यांनीं [illegible] अवधींत समाधि पाहिली नव्हती. समाधि झाल्यानंतर सुमारें एक वर्षानें ते अत्यंत आजारी पडले. कांहीं दिवस आजारीपणाचे गेल्यावर नारायणराव अत्यंत त्रस्त झाले असतांना बाबांनीं त्यांना स्वप्नांत दर्शन दिलें तें असें. बाबा एका भुयारांतून बाहेर निघून नारायणरावांजवळ आले व म्हणाले "काळजी करूं नको. उद्यापासून तुला उतार पडेल आठ दिवसांत तूं चांगला बरा होशील." आणि खरोखरच तसें घडून आलें. ज्या दिवसापासून त्यांची प्रकृति सुधारूं लागली व आठ दिवसांत ते बरे झाले. यानंतर सुमारें दोन वर्षांनीं त्यांना समाधिदर्शनाचा योग आला. समाधीपाशीं येतांच वरील स्वप्न आठवून नारायणरावांना गहिंवर आला व नंतर वाड्यांत येऊन वरील हकीगत त्यांनीं मला सांगितली. सांगतांना सुद्धां त्यांचे डोळ्यांतून अश्रू येत होते.

हे नारायणराव पूर्वी रा. रामचंद्र वामन मोडक यांजजवळ नोकरीस होते; व मोडक बाबांचे भक्त असल्यामुळें नारायणरावांना बाबांची भक्ति लागली. एकदां नारायणरावांच्या एका स्नेह्याला विंचू चावला. तेव्हां बाबांची उदी त्यांचे जवळ नव्हती पण त्यांनीं बाबांच्या तसबिरीपुढें जळत असणाऱ्या उदबत्तीची राख घेतली व ती विंचू चावलेल्या जागेवर लावली. लगेच वेदना बंद झाल्या.

नारायणराव आपल्या मातोश्रीस घेऊन बाबांच्या समाधीच्या कांहीं दिवसांपूर्वीं दर्शनास आले होते तेव्हां बाबांनीं त्यांच्या आईस सांगितलें, "आतां आपल्याला नोकरी करावयाची नाहीं. आपण धंदा करूं" यावेळेस

नारायणराव नोकर होते पण लवकरच त्यांची [illegible] नाशकास आनंदाश्रम या नांवाचें भोजन वसतिगृह [illegible] चाललें आहे.

(१०४)

एके रात्रीं महाराज दादा केळकर यांस म्हणाले "हा वझे नुसता एक अध्याय वाचतो. मी त्याला म्हणतों रात्रभर पोथी वाचावी." हे [illegible] वझ्यांनी ऐकलें तेव्हां त्यांनी महाराजांना विचारलें, "रात्रभर पोथी वाचीत जाऊं का?" महाराज म्हणाले 'होय.' त्या दिवसापासून त्यांनीं तसा क्रम सु[रू] केला. त्याप्रमाणें रात्रभर—म्हणजे रात्रीचे दहा वाजल्यापासून तों साडे चार पा[च] वाजेपर्यंत तो पोथी वाचूं लागला. अर्थात् रात्रभर जागरण होत असे, प[ण] त्यापासून त्याला यत्किंचितही शीण झाला नाहीं. ही महाराजांची कृपा.

(१०५)

डॉ. डी. एन. गुणे, स्टेट सर्जन, पन्ना स्टेट, यांनीं कांहीं रोग्यांना [illegible] उपाय थकल्यावर श्रीसमर्थ साईबाबांची उदी देऊन पाहिली व त्यामुळें त्या, रोग्यांना गुण आल्याची हकीगत त्यांनीं आमचेकडे पाठविली आहे.

१. एका १६ वर्षाचे मुलीस १०।१२ दिवस रोज [illegible] उलट्या होत असत. सर्व इलाज करून पाहिले. सिविल सर्जनांनीं मुलीस [illegible] तपासून औषध दिलें, परंतु गुण आला नाहीं. [illegible]

[illegible]

[illegible] मुळ्कपासे [illegible] प्रकार केले. परंतु गुण येईना. डॉक्टरांनी त्या मुसलमान गृहस्थास श्रीसाईमहाराजांची माहिती दिली व त्यांस उदी दिली. त्यांनी मोठ्या भक्तीनें व श्रद्धापूर्वक ती उदी मुलांना लाविली व [illegible] दिली. त्यानंतर जुलाब वगैरे एकदम बंद होऊन मुलें बरी झाली.

३. एका १४ वर्षाचें मुलास प्लूरसी (Pleurisy) होऊन फार त्रास [illegible]त होता. घरचीं माणसें निराश होऊन बसली. डॉक्तरी इलाज चालू होते [illegible]तु दुखणें मागें हटेना. त्या मुलाचे वडिलांनी भक्तीनें डॉक्तराकडून उदी [illegible]गून घेतली व घरीं जाऊन मुलास लाविली. दुसरे दिवसापासून मुलाला [illegible] वाटू लागलें व एका आठवड्यांत निव्वळ उदीनें तो उत्तम बरा झाला.

डॉ. गुणे किंवा त्यांच्या कुटुंबापैकी शिर्डीस कोणीही आलेलें नाहीं. [illegible] स्वत: नाशीक येथील ब्रह्मीभूत गोपाळदास महाराज यांना आपले गुरु [illegible]नतात. समर्थ साईमहाराजांची माहिती त्यांना त्यांच्या सासऱ्याकडून मिळाली [illegible] त्यांची श्री समर्थ साईबाबांवर श्रद्धा बसून त्यांनी घरांत महाराजांची तस-[illegible]वीर ठेवलेली आहे. सत्पुरुषांचे एकमेकांकडे गुप्त संदेश कसे जातात याचें [illegible] गोपाळदास महाराजासंबंधीं एक उदाहरण डॉ. गुणे यांचे श्वशुरांचे पहाण्यांत [illegible]आलें. डॉक्तरांचे श्वशुर एकदां शिर्डीस जातांना वाटेंत नाशिकास कांहीं कामाकरितां उतरणार होते. त्यांचे जवळ डॉक्तरांनी पांच रुपये देऊन नाशकास गोपाळदास महाराजांना देण्यास सांगितलें. त्याप्रमाणें नाशकास गेल्यावर त्यांचे श्वशुर ते रुपये घेऊन पंचवटीत श्रीरामचंद्राचे देऊळांत संध्याकाळीं ५ वाजतां गोपाळदास महाराजांकडे गेले. संध्याकाळीं ६ वाजतां ते शिर्डीस जाण्याकरितां निघणार होते. देऊळांत जाऊन पाहतात तों गोपाळदास महाराज ओसरीच्या मध्यभागीं बसले असून दोन्ही बाजूला [illegible]पर्यंत गोसावी बैराग्यांच्या पंक्ती जेवणास बसल्या होत्या. महाराजांपुढें होऊन एक मोठी शेगडी असून त्यावर एका मोठ्या कढईंत कांहीं पदार्थ होता [illegible] तो महाराज जेवणारांना वाढवीत होते. [illegible] गर्दी [illegible]ष्कळ होती. डॉक्तरांचे श्वशुर, हा प्रकार पाहून महाराजांपर्यंत दाद पोहोंचून

त्यांना पांच रुपये देण्यासंबंधें निराश झाले. त्यांना [illegible] वाजतां शिर्डीस जाण्याकरितां निघावयाचें होतें. तेंव्हां अधीक थांबण्याचें [illegible] समजून रुपये न देतां परत फिरण्याचें त्यांच्या मनांत आलें. [illegible] दास महाराजांनी लांबून हातानें खूण करून त्यांस बोलाविलें. [illegible] बोलावतात तेव्हां मंडळींनी लगेच वाट दिली. ते महाराजांजवळ पोहोंच ल्यावर महाराजांनी हात पुढें करून "लाव" म्हणून उद्गार काढला. त्यांनी लगेंच पांच रुपये हातावर ठेवले. "एक, दो, तीन चार, पांच," असें रुपये मोजून महाराज म्हणाले "पाया" नंतर समोरील कढईतील शिरा एक मूटभर प्रसाद म्हणून दिला व त्यांना सांगितलें कीं " जल्दी भागो; नहीं तो गाडी चूक जायगी." हा सर्व प्रकार एक पांच मिनिटांत आटपून डॉक्तरांचे श्वशुर बाहेर पडले व ठरल्याप्रमाणें शिर्डीस गेले. तेथें समर्थांनीं त्यांना या गोष्टीची ओळख दिली व झालेला सर्व प्रकार आपल्याला माहीत आहे असें दर्शविलें.

(१०६)

यंदा रामनवमीच्या उत्सवाकरितां शिर्डीस आलेल्या मंडळींत दासगणु महाराजांचे परिवारांत मोगलाईंतील मुखेडचे रहिवासी रा. रा. बाबा रामचंद्र पत्तेवार आपलें कुटुंब सौ. कृष्णाबाई यांच्यासह आले होते. रा. पत्तेवार हे नेहमीं शिर्डीस येणाऱ्या महाराजांच्या भक्त मंडळी पैकीं आहेत. उत्सव समाप्ति झाल्यावर बाबा, सौ. कृष्णाबाई व रा. दामुअण्णा (दासगणु महाराजांचे शिष्य) असे त्रिवर्ग शिर्डीहून मुंबईस येण्याकरितां निघाले व मनमाडास पहांटे तीन वाजतांच्या पॅसेंजर गाडींत बसले. ही गाडी दुसरे दिवशीं ११ वाजतां ठाण्याचे स्टेशनवर आली. रखरखीत उन्हामुळें सौ. कृष्णाबाईंना फार तहान लागली. व ठाण्यास गाडी कांहीं वेळ उभी रहाते म्हणून त्या नळावर पाणी पिण्याकरितां भांडें घेऊन गाडींतून खालीं उतरल्या. ही सर्व मंडळी गाडींत मागच्या डब्यांत बसलेली [illegible] व स्टेशनचा नळ पुढच्या बाजूला एन्जिनकडे होता. त्यामुळें [illegible] गेल्या. नळावर फार गर्दी असल्यामुळें सौ. कृष्णाबाईंस [illegible]

[illegible] ... प्रत [illegible] महीने म्हणून [illegible] ... [illegible] गेले. [illegible] दुसऱ्यांनी [illegible] होत आहे. ... [illegible] म्हणून दामुअण्णांनी खाली उतरून [illegible] ... [illegible]. हे [illegible] गाडीने [illegible] ... त्यांनी दोघांना [illegible] मिळेल त्या डब्यांत चढा म्हणून [illegible] सांगितले व स्वतः आपणही दुसऱ्याच एका डब्यांत चढले. गाडी चालण्यास सुरवात झाली व गाडी चालू असतांना बाईंने एका डब्यांत बाबा चढले व नंतर पुढें आलेल्या डब्यांत ~~बाई चढूं लागल्या.~~ परंतु हातांत तांब्या व गाडीला साधारण वेग मिळालेला होता त्यामुळें बाई चढण्याचा प्रयत्न करीत असतां त्यांचा पाय निसटून त्या प्लॅटफार्मच्या व गाडीच्या मध्यें पडल्या. मंडळी डब्यांत शिरली किंवा नाहीं हें एका बाजूनें दामुअण्णा पहात होते व दुसऱ्या बाजूनें बाई गाडींत चढल्या कीं नाहीं हें बाबा पहात होते. दोघांनीं बाई गाडीखाली पडलेली पाहून प्लॅटफॉर्मवर उड्या टाकल्या. बाई पडली, बाई पडली म्हणून हाकाहाक झाली. गाडी थांबविण्यास लाल बावटा दाखविण्यांत आला. बाबा व दामुअण्णा यांच्या तोंडचें पाणी पळालें व कोठेंतरी छिन्न विछिन्न झालेला बाईंचा देह दिसणार अशी त्यांना धास्ती वाटली. गाडी थांबली व मंडळी गाडीखाली पाहूं लागली इतक्यांत प्लॅटफार्मच्या व डब्याच्या मधल्या जागेत सौ. कृष्णाबाई उभ्या राहिलेल्या दिसल्या. दामूअण्णांनीं धांवत जाऊन त्यांना वर चढण्यास हात दिला. साहजीकच मंडळींची गर्दी झाली, व कोठें लागलें ? काय लागले ? वगैरे प्रश्न होऊं लागले. बाई मुळींच घाबरलेल्या दिसल्या नाहींत. उलट शांतपणें त्यांनीं सांगितलें "मला कांहीं लागलें नाहीं [illegible] नका." सर्वजण गाडींत बसल्यावर बाईंनी सांगितलें कीं पाय निसटून पडल्याबरोबर पुढें काय होणार हें त्यांना कळून चुकलें व त्यांनीं साहजीकच श्री. साईबाबांचा धांवा केला. लगेंच श्रीसाई महाराज तेथें प्रगट झाले व त्यांनीं बाईंना प्लॅटफॉर्मच्या खालच्या पोकळींत हातांनीं लोटलें व आपण [illegible] राहिले. त्यांच्या पुढून ५।७ गाडीचे डबे गेल्यावर गाडी उभी राहिली. [illegible]

राजांना प्रत्यक्ष पाहिल्यावर बाईची भीति पार उडून गेली. [illegible] त्या उठून प्लॅटफॉर्मवर चढेपर्यंत त्यांना महाराजांची प्रत्यक्ष मूर्ति [illegible] दिसत होती. सौ. कृष्णाबाईंना फक्त हाताच्या कोपराजवळ [illegible] टलें या शिवाय कांहीं लागलें नाहीं. महाराज सध्यां देहधारी नाहींत [illegible] आपल्या भक्तांकडे त्यांचे पूर्ण लक्ष असतें; व संकटकाळीं भक्तांकरितां प्रगट होऊन त्यांचें रक्षण कसें करतात याचें हें उत्कृष्ट उदाहरण आहे. महाराजांवर पूर्ण निष्ठा ठेवल्यास कोणांही भक्ताला असा अनुभव मिळूं शकेल.

(१०७)

बाळाजी पाटील नेवासकर या नांवाचे महाराजांचे एक परम भक्त होते. महाराजांचा जाण्यायेण्याचा रस्ता व लेंडी स्वतः झाडण्याचा परिपाठ पहिल्यांदा नेवासकरांनींच पाडला. त्यानंतर राधाकृष्णाच्या आईनीं तो चालू ठेवला व त्यांच्या पश्चात् अब्दुलभाईंनीं चालू ठेवला आहे. नेवासकरांचे शेतांत जें धान्य पिके तें सर्व धान्य महाराजांपुढें आणून ठेवावयाचें व त्यापैकीं महाराज जेवढें देतील तेवढेंच घरीं न्यावयाचें अशी त्यांची वहिवाट होती. पाणी सुद्धां महाराजांनीं पिऊन राहिलें असेल तें, किंवा हातपाय तोंड धुवून अथवा अंघोळ करून राहिलें असेल तें अथवा हात पाय धुतांना किंवा आंघोळ करतांना जें मोरीवाटे बाहेर जाईल तेंच स्वतः ला प्यावयाचें असा त्यांचा नियम होता. ते कांहीं वर्षांपूर्वी वारले. पण अजून त्यांच्या मुलांकडून धान्य महाराजांकडे येतें व त्यांच्याकडून आलेल्या जोंधळ्यांची भाकर दिवसांतून चारवेळां महाराजांकडे अखेरपर्यंत जात असे. त्यांची आई [illegible] हयात आहे. एकदां नेवासकरांचें श्राद्ध होतें त्या दिवशीं अदमासापेक्षां [illegible] लोक जेवावयाला आले. पाटलांची बायको घाबरली व [illegible] आपल्या [illegible] बाईस [illegible] ती अडचण सांगितली. त्या बाईनें [illegible] न धावरतां [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] भांड्यांत घातली व [illegible] [illegible] [illegible] व [illegible] सुखाने [illegible] [illegible] [illegible]

लिहे काही [illegible] करत नसो." पुढेंनें आपुले [illegible] कोठे व महाराजांनीं त्यांनीं खरोखरच छाव राखली. [illegible] [illegible] [illegible] होणार असें ठरलें. ही हकीगत त्या सासुबाईंनीं म्हणजे [illegible] [illegible] मुलानेसांगितली.

(१०८)

एकदां नानासाहेब निमोणकरांचे कुटुंबास बेलापुरास मुलगा आजारी होता त्याला भेटावयाला जायचें होतें व त्याप्रमाणें महाराजांची परवानगीही मिळाली. त्यावर नानासाहेबांचा आग्रह पडला कीं कुटुंबानें दुसरेंच दिवशीं परत यावें. बाईला मोठें संकट पडलें व दुसरे दिवशीं पोळ्याची अमावास्या असल्यामुळें परत निघणें कसें होईल या विषयीं मोठा विचार पडला. पण पतीच्या आज्ञेचें उल्लंघन करणें हेंही बाईस योग्य वाटेना. सर्व तयारी झाली व इतक्यांत महाराज लेंडीवर जाण्यास निघाले तेव्हां बाईही निघाल्या. महाराजांच पायां पडतांक्षणीं महाराज म्हणाले "जा. त्वकर जा आणि दोन चार दिवस तेथ रहा व मग ये." अर्थात् नानासाहेब गप्प झाले व बाईला संकट पडलें होतें त्याचें निरसन झालें.

(१०९)

शंकरराव नांवाचे एक गृहस्थ एकदा शिर्डीस गेले होते. महाराजांनीं त्यांचेजवळ दक्षणा मागितली. त्यांनीं खिश्यांत पैसे होते तितके सर्व दिले. परत जातांना भाड्यासाठीं सुद्धा पैसे जवळ ठेविले नाहींत. त्यांना दुसरेंच दिवशीं जावयाचें होतें. आपली जाण्याची कशी तरी सोय महाराज करून देतील असा पूर्ण भरंवसा असल्यामुळें, त्यांनीं कोणाजवळ मागितले नाहींत आणि महाराजांनी त्यांची खरोखरच सोय केली. त्याच दिवशीं रात्रीं त्यांचे एक स्नेही त्यांना अचानक भेटून गेले. ते [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] होते. त्यांना शंकरराव शिर्डीस आल्याची खबर लागली म्हणून ते

त्यांच्या भेटीस गेले. शंकररावांनी त्यांना कांहीं वर्षांमागें कांहीं रुपये उसने दिले होते, ते फेडावयाचे राहिले होते. ती रक्कम ते त्या दिवशीं घेऊन आले व ती त्यांनीं शंकररावांस न मागतां दिली.

(११०)

बाळाराम मानकर या नांवाचे महाराजांचे एक भक्त होते. त्यांना एकदां महाराजांनीं आज्ञा केली कीं मच्छिंद्रगडास जाऊन तपश्चर्या कर, व त्यांना खर्चाला दहा बारा रुपयेही दिले. ते त्याप्रमाणें तेथें गेले व तपश्चर्येला बसले. तेथें एक दिवस महाराजांनीं जाऊन त्यांना जागृतींत दर्शन दिलें. तेव्हां बाळारामांनीं विचारलें "बाबा मला येथें कां धाडलें?" महाराजांनीं उत्तर दिलें "तुझें मन शिर्डीस स्वस्थ राहत नव्हतें म्हणून." पुढें नेमलेली तपश्चर्या पुरी झाल्यावर बाळाराम परत निघाले. ते पुण्यापर्यंत आले व पुण्यास आग-गाडींत बसून दादरास जाऊन तेथून वांद्र्यास आपल्या घरीं जावें या हेतूनें ते पुण्याच्या स्टेशनावर गेले. ते तिकीट काढायला तिकीट ऑफिसाजवळ गेले तों एक कुणब्यासारखा दिसणारा माणूस खांद्यावर काळें कांबळें घेत-लेला व लंगोटी नेसलेला असा दिसला. तो तिकीट घेत होता. त्यानें दादर-चें तिकीट घेतलें व बाळाराम तिकीट घेणार तोंच तो त्यांस म्हणाला 'तुम्हाला कोठें जावयाचें आहे.' त्यांनीं 'दादरास,' असें उत्तर दिलें. त्याबरोबर त्यानें आपल्याजवळचें तिकीट त्यांचे हातांत दिलें व "हें तुम्ही घ्या. मी दादरला जाणार होतों पण माझा विचार फिरला व हा तिकीटाचा मला आतां उपयोग नाहीं." असें बोलून तो तेथून एकदम चालता झाला. अर्थात् कुणब्याचा वेष घेऊन कोण आले होते हें सांगावयास नकोच.

हे बाळाराम पुढें [illegible] या नांवानें प्रसिद्धीस आले व [illegible]
[illegible]

(१११)

[illegible] सुतार, ज्यांना अर्वाचीन तुकाराम म्हणतात ते, प्रथम महाराजांचे दर्शनास गेले तेव्हां महाराज म्हणाले, "मी याला चार वर्षांपासून ओळखतो." त्यांना पूर्वी कधींच गेले नसल्यामुळें त्यांना महाराजांचें बोलणें पटेना. इतक्यांत त्यांना एकाएकी स्मरण झालें कीं, महाराजांचा फोटो आपण प्रथम बघितला व फोटोंतल्या बाबांना नमस्कार केला त्याला आज बरोबर चार वर्षें झालीं. अर्थातच महाराजांचें बोलणें ताबडतोब पटलें.

(११२)

मुंबईचे एक गृहस्थ एकदां महाराजांचे दर्शनास गेले होते. त्या वेळेस महाराजांनीं त्यांना दोन रुपये दिले व म्हटलें "तुला ल्हानपणीं मी एक रुपया दिला होता तो जेथें ठेवला आहेस तेथेंच हे दोन रुपये ठेव." ते गृहस्थ कधींच पूर्वी महाराजांकडे गेले नव्हते म्हणून महाराजांचें बोलणें त्यांना नीट पटेना. मुंबईस परत आल्यावर त्यांनीं वरील हकीगत सांगितली तेव्हां घरांत त्यांची म्हातारी आई होती तिनें सांगितलें "तुम्ही ल्हान होता तेव्हां अक्कलकोटचे महाराजांचे दर्शनास आपण गेलों होतो तेव्हां महाराजांनीं एक रुपया तुम्हांस दिला होता, तो सांभाळून ठेवला आहे." अर्थात दोन्ही महाराज एकच आहेत हें तेव्हां त्या गृहस्थांना पटून त्यांना आनंद झाला.

(११३)

भाई या नांवाचे एक मराठे गृहस्थ आहेत. त्यांच्या असें मनांत आलें कीं कांहीं दिवस अक्कलकोटास महाराजांच्या पादुकांजवळ जाऊन रहावें. त्याप्रमाणें त्यांनीं सर्व तयारी केली. निघण्याचे आदले रात्रीं त्यांना स्वप्न पडलें. त्या स्वप्नांत अक्कलकोटचे महाराज आले व म्हणाले "तूं अक्कलकोटास जाऊं नकोस. मी आतां शिर्डीस आहें. तूं शिर्डीस ये."

त्याप्रमाणें भाई शिर्डीस गेले व पांच सहा महिने राहिले. तेव्हां त्यांनी साठे साहेबांच्या वाड्यांत जेथें बाबांचें लिंबाचें झाड आहे त्याचे खालीं अर्धा फूट कोटचे महाराजांच्या पादुका स्थापन केल्या.

(११४)

श्री. बापुसाहेब बुटी यांना एके दिवशीं शिर्डीस असतांना वाळ्याचा उपद्रव झाला. कांहीं रेच झाले व कांहीं ओक्या झाल्या व त्यांना तहान फार लागली. तेव्हां त्यांचे स्नेही डॉ. पिळे महाराजांकडे गेले. सर्व हकीकत महाराजांचे चरणीं निवेदन केली व विचारलें "बापुसाहेबांना प्यायला पाणी द्यावें किंवा कॉफी द्यावी." महाराज म्हणाले "त्यांना तरण करून द्या. त्यांत रवा दूध, बदाम, पिस्ते, अक्रोड हे सर्व घाला व तें प्यायला द्या." त्याप्रमाणें डॉ. पिल्यांनीं वाड्यांत जाऊन तरण तयार करविलें व बापुसाहेबांना पिण्यास दिलें. त्यामुळें तहान तर राहिलीच पण वाळ्याचा उपद्रवही बंद झाला.

(११५)

एकदां काका महाजनी शिर्डीस आठ दिवस राहण्याचे तयारीनें गेले होते. प्रथमदर्शनाचे वेळींच महाराजांनीं त्यांना विचारलें "परत कधीं जाणार ?" असा प्रश्न ऐकून काकांना आश्चर्य वाटलें. त्यांनी उत्तर दिलें "आपली आज्ञा असेल तेव्हां." महाराज म्हणाले "उद्या सकाळीं जा." त्याप्रमाणें काका दुसरे दिवशीं सकाळीं महाराजांची आज्ञा घेऊन निघाले. [illegible] त्यांचे [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

(११६)

इचोस दत्तमंदिरांत एक दत्तोपंत नांवाचे गृहस्थ रहात असत. त्यांना केव्हांदा वर्षे एकसारखा पोटशूळ असे व त्यापासून त्यांना फारच त्रास होत असे. महाराजांची कीर्ति ऐकून ते महाराजांचे दर्शनास गेले. महाराजांनी त्यांना आशीर्वाद दिला व कांहीं दिवस ठेऊन घेतलें. महाराजांनी आशिर्वाद दिल्यापासून पोटशूळ बंद झाला तो झालाच, पुन्हां उपटला नाहीं.

(११७)

एकदां मुंबईचे एक सॉलिसिटर महाराजांचे दर्शनास गेले होते, महाराजांनी त्यांना चार द्राक्षे दिलीं व खावयास सांगितलीं. त्यांनी जेमतेम एक द्राक्ष खाल्लें. त्यांनी तीं द्राक्षे धुतल्याशिवाय खाणें आवडेना. पण त्याहीपेक्षां मोठी अडचण ही होती कीं द्राक्षाची बी कोठें टाकावी. महाराजांनी त्यांना आणखी द्राक्षे [illegible]
एक तोंडांत टाकलें तों त्यांत त्यांना बी लागलीच नाहीं; मग दुसरें खाल्लें त्यांतही बी आगळी नाहीं. तिसरें खाल्लें त्यांतही बी लागली नाहीं. कांहीं द्राक्षे त्यांच्या एका लेकाला द्यावीं असे त्यांच्या मनांत आलें तों लगेच महाराजांनी कांहीं द्राक्षे त्या लेकाला दिलीं. अर्थात् त्या सॉलिसिटरास या सर्व प्रकाराचें [illegible]

(११८)

अण्णासाहेब दामोळकर [illegible] जातीचे कॉन्फरन्स रत्नागिरी जिल्ह्यांत वेंगुर्ले तालुक्यांतील दाभोळचे भरत दरवर्षी भरत असे. त्याचे नेते महामंडळ कुमार आत वर्षांपूर्वी त्यांना [illegible]मंडळातर्फे [illegible] होण्याची विनंती [illegible]

[illegible] पुन्हां [illegible] विनंती करण्यांत आली [illegible] त्यांना बांद्रे शहरी त्यांचे येथें दृष्टांत झाला; त्यांत महाराजांनी दर्शन देऊन सांगितलें की कॉन्फरन्सचे अध्यक्षस्थान स्वीकारावें. त्याप्रमाणें मठाकडून आलेलें आमंत्रण मग त्यांनी मान्य केलें. त्यांचे एका मुलीस भ्रम होऊन त्यामुळें ती फार आजारी असल्यामुळें व घरांत ती अण्णासाहेबांशिवाय दुसऱ्या कोणाला जुमानीत नसल्यामुळें त्यांना तिच्या जवळून अगदी हालवत नसे. कान्फरन्सची वेळ जवळ येत चालली पण मुलीची प्रकृति सुधारेना. तेव्हां काय करावें हा विचार पडला. मग आपला दृष्टांत तर असा आणि मुलीची प्रकृति तर अशी, या अडचणींत आतां मी काय करावें म्हणून शिर्डीस पत्र लिहिलें व महाराजांची आज्ञा मागितली. महाराज म्हणाले "जा पण लवकर ये. एक दोन दिवसांपेक्षां तेथें अधिक राहूं नको." त्याप्रमाणें ते गेले व जाण्यायेण्यास लागणारे दिवस धरून अवघ्या ४।५ दिवसांतच ते परत आले आल्यावर समजलें की तेवढ्या मुदतींत मुलीची प्रकृति चांगली राहिली होती व ते परत आल्यावर तिची प्रकृति पुनः पूर्वीप्रमाणें बिघडली व [illegible] नंतर [illegible] दिवस गेल्यावर तिला महाराजांचे आज्ञेवरून शिर्डी येथें दर्शनास नेली व त्या दिवशीच बाबांचें दर्शन होऊन त्यांनी तिला उदी लाऊन तिचे डोक्यावर आपला वरदहस्त ठेवला. तेव्हांपासून तिचा भ्रम जो गेला [illegible] हावेळ पर्यंत. या दुखण्यांतून ती कशी उठेल ही सर्वत्रांस मोठी चिंता होती याच वेळीं शिवाय प्रथमच गर्भार होती आणि वायूचे झटक्यापासून [illegible] [illegible] तिला [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] आहे, [illegible] नाहीं [illegible] ... सुखरूप [illegible] ... [illegible] इलाज करूं देण्यास [illegible] धीर होईना. हे डॉक्टर परोपर [illegible] दुसरे दिवशी आणखी एक डॉक्टराचा सल्ला पडला कीं, कांहीं इलाज करूं नये. देवावर भरंवसा ठेवून जें होईल तें होऊं द्यावें आणि खरो-खरच दुसरे दिवशी तिचा श्रम कमी होऊन ती अगदीं अनायासें बाळंत झाली, ती इतकी सुखानें, कीं तिला डॉक्टरची जरूर तर नाहींच लागली पण सुईणीला बोलावण्यास गेलेला माणूस अर्ध्या रस्त्यांतच होता तों ही इकडे सुखरूप बाळंत झाली. या नंतर एक दोन दिवसांनीं हिची प्रकृति दैवत् बिघडली. आणि वर म्हटलेंच आहे कीं महाराजांचे उदीनें व आशिर्वादानें हिचें दुखणें साफ गेलें त्या वेळीं हिला या व्हान मुलासह शिर्डीस बाबांचे दर्शनास नेलें होतें.

(११९)

श्री माधवनाथ महाराज संस्थान चित्रकूट यांचे शिष्य रा. रा. लक्ष्मण केशव उर्फ भाऊराव प्रधान हे या मासिकाचे वर्गणीदार आहेत.त्यांचे इच्छेवरून श्री.माधवनाथ संजीवनी नामक सदर संताच्या चरित्राचे ‹पूर्वार्धांतील 'महात्म्यांचें तादात्म्य' नांवाच्या ५ व्या प्रकरणांत १०८ पृष्ठावर "साईबाबा शिर्डी" या मथळ्याखालीं आलेल्या एका अनुभवाचा उतारा या मासिकाचे वाचकांसाठीं देण्यांत येत आहे; तो येणेप्रमाणें:—

साईबाबा (शिर्डी)

" लक्ष्मणराव उर्फ भाऊसाहेब प्रधान सब रजिस्ट्रार यांना श्रीनाथांनी साईबाबांकडे जाऊन " मला प्रत्यक्ष सांगितला नाहीं असा माझ्याबरोबर संदेश दिला आहे" असें सांग, म्हणून सांगितलें. त्याप्रमाणें ते तेथें गेले असतां "नाथका छोकरा आया हय उसको [illegible] [illegible] चाहिये." [illegible]

म्हणून त्यांना जवळ बसवून घेतलें. श्रीयुत लक्ष्मणराव यांनी निरोप सांगित. त्यावर "मैने सुना भरके बहोतहि गद्दे लायेथे. रस्तेमें चोरोंने सब ले लिया. इस वास्ते चोरोंके वस्तीमे रेहना मुष्कील है. एही शिकानेके वास्ते तुमकू भाईनें मेरे तरफ भेज दिया" असें म्हणून, "आज तो नैवेद्य प्रसाद पाना है, सो जल्दी करो." हें सर्व ऐकून लक्ष्मणरावांनी त्यांचे संबंधी श्रीनीं जे उद्गार काढले होते, व जो उपदेश त्यांना पूर्वीच करून इकडे त्यांची रवानगी केली त्याचा आशय मनांत आणून हें सोनाराकडून कान टोचणें आहे अशी आपल्या मनाशीं गांठ मारिली. स्वयंपाक करून साईबाबांना समवेत घेऊन भोजन केलें; परंतु जाण्यास परवानगी मागतली "निःसार जगतमें रहेना मुष्कील है.ऐसा उपदेश मेरेकू किया, इतनाही भाइकू बोल देव" एवढेंच सर्वार्थ संचित वाक्य बोलून व परस्परांची अभेद स्थिति दर्शित करून त्यांना प्रेमानें निरोप दिला.

[illegible]

[illegible] ... घेतें:

पद

भजा रे भजा रे महाराज साई । तुकाराम गुरव सदा लीन पायीं ॥ ध्रु ॥ सा म्हणतां साक्षी शास्त्रपुराण ॥ ई म्हणतां तो ईश्वरची जाण ॥ ना म्हणतां तो विष्णु नारायण । थ म्हणतां थकले चारी वेद जाण ॥ १ ॥ सगुण निर्गुण तोचि निरंजन ॥ निराकार तोची आकारला जाण ॥ म्हणाहो म्हणाहो महाराज साई । तुकाराम गुरव सदा लीन पायीं ॥ २ ॥ साई निमित्तें धरला अवतार । जडमूढ भाविकाचा केला उद्धार ॥ काम, क्रोध, मद, मत्सर, दंभ, अहंकार । षड्रिपू निरसून शुद्ध केलें कलेवर ॥ ३ ॥ ठसवीला बोध भाव निरंतर । भक्ति मार्गे दूर केला अहंकार ॥ 'साईनाथ' ऐसीं अक्षरें हीं चार । तोच निराकार भजा निरंतर ॥ ४ ॥ भजा रे भजा महाराज साई ॥ तुकाराम गुरव सदा लीन पायीं ॥

श्लोक

असे साधुदेही असूनी विदेही ॥
जनीं बोलती ज्या महाराज साई ॥
करी वृष्टि पीयूष दृष्टी सदाही ॥
जगीं धन्य ऐसा महाराज साई ॥ १ ॥

'अलक्ष्यांश लक्ष्या नये पाहतां ही ॥
जनीं वाच्यतें गे महाराज साई ॥
तुकाराम सेवे सदा लीन पायीं ॥
म्हणे साई राजा कृपापूर्ण होई ॥ २ ॥

अभंग.

साई म्हणतां साधे इहपरलोक ॥
व्यर्थचि जाई देह अभिमानें फोक ॥
तारुण्याचा सोडून द्याहो झोक ॥
अंतीं बांधून नेतील यमसेवक ॥
साई म्हणोनि भजा हो ईश्वर एक ॥
काळ जातो करा मना विवेक ॥
भजा भजारे महाराज साई ॥
तुकाराम गुरु सदा लीन पायीं ॥

दासगणू-कृत.

पद

[illegible]ईधने दत्त महाराज, जो पूर्ण करे दीन काज ॥ ध्रु ॥
[illegible] और छह भुजा विराजे कटि कौपिन गले माळा ॥
[illegible] करमें नाथ [illegible] आया [illegible] ॥ १ ॥ साई ॥
[illegible] शिर्डि [illegible] ॥
[illegible] ॥ २ ॥

[illegible] दारे द्वार यो लागो [illegible] । [illegible]
[illegible] तारक यो प्रभु [illegible] ॥ ३ ॥ साई धर्म ॥

सौ. कमळाबाई (माहेरचें नांव) अथवा गोपिकाबाई शिंदे (सासरचें नांव) राहणार पार्ले यांची श्रीसाईसमर्थांस प्रार्थना.

पद (चाल तिळगुळ्या मंजुळ बोला,)

द्या दर्शन या मूढेळा ॥ साईबा ॥ ध्रृ० ॥
नरतनु ही मम फुकटचि गेली, साधुपदें मी नाहीं वंदिलीं ॥
आयुष्याची घटका भरली । हा जन्मही व्यर्थची गेला ॥सा. ॥१॥

शिरडी ग्रामीं वसती तुमची । ऐकत आलें बहु दिवसांची ॥
आस असे बहु दर्शनाची । न्या झडकरी तवपद कमला ॥सा.२॥

नामीं तुमच्या चित्तची नाहीं । प्रपंचाची सुटली घाई ॥
कृपा करावी तुम्हीं लवलाही । अशी आस असे बहु मजला ॥सा.३॥

अविश्वासू मन हें झालें । निश्चयाचें बळ तें गेलें ॥
भवसागरीं या डुंबत राहिलें । ही बरी न दिसे गत मजला ॥ सा.४॥

दर्शन तुमचें होईल केव्हां । सुटलीसे तळमळ मम जीवा ॥
पेंटीलागीं धांवा धांवा । वाट पाहे दीन ही कमळा ॥ सा. ५॥
साईबा ॥ द्या दर्शन या मूढेला ॥ साईबा ॥

श्रीशंकर

श्री सच्चिदानंद सद्गुरु आधुनिक संत चूडामणी श्री समर्थ साईबाबा यांच्या शके १८४६ व इ. स. १९२४ च्या श्रीरामनवमीच्या उत्सवांत झालेल्या जमाखर्चाचा गोषवारा व हकीगतीची रिपोर्ट:—

श्री समर्थ साई महाराजांचे पवित्र चरणां खाली सहा करणार सादर करीत आहे त्याचा समर्थांनी सदय अंतःकरणानें व कृपापूर्ण दृष्टीनें स्वीकार करावा व चूक भुलीची माफी करावी. तसेंच या उत्सवास ज्यांनी ज्यांनी द्रव्यद्वारा सहाय्य केलें आहे व ज्यांनी अंगमेहनतीनें उत्सवास मदत केली आहे, त्या सर्वांच्या व उत्सवास हजर राहिलेल्या मंडळीच्या संकटांचा परिहार करून इह परलोकीं त्यांना सुख द्यावें. त्यांचा जयजयकार व्हावा, त्यांचें दैन्य, हाल अपेष्टा आपल्या कृपादृष्टीनें विलयास न्याव्या व अशीच उत्तरोत्तर रामनवमी-च्या उत्सवाची तरक्की (बढती) व्हावी अशी माझी नम्र विनंती असून, श्रींनी सालोसाल मजकडून सेवा घेत जावी. ह्या उत्सवास अष्टमीस आरंभ होऊन द्वादशीस काला झाला व एकंदर उत्सवाची समाप्ति हनुमानजयंतीस झाली. उत्सवांत ३ दिवस तीन पक्वान्नें झालीं. शिरा, साखरभात, गुळाचा शिरा, पुरण व एक दिवस सांजे असें पांची दिवस मिळून सुमारें अडीच हजार पान झालें. या उत्सवांत खांडव्याहून बाळासाहेब रेगे, इंदुराहून भवानराव बनसोडे (मंडळीसह), नागपुराहून दाते वगैरे मंडळी, सोलापूराहून कल्प-तरुचे एडीटर, मुंबईहून काकासाहेब महाजनी, नारायण जनार्दन तेंडुलकर, रावसाहेब दाभोळकर, सामंत. वसंतराव गोरक्षकर, वांद्र्याचे दितोरा तंबाकू-वाल्यांची मंडळी, अंधेरीहून श्रीकृष्ण वाळ्या मंडळी, मास्तर, मेस्त्री. [illegible] [illegible] वगैरे मंडळी, पुण्याहून वेणीबाई कोपरेकर, [illegible] [illegible] ([illegible]), अंबूताई महाजनी, हरी सीताराम दीक्षित, रघुवीर [illegible] [illegible] ([illegible]) आणिक [illegible] [illegible] अशा प्रकारची [illegible] [illegible] [illegible] मंडळी आली होती. या [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ([illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] दामाजी [illegible]

[illegible] दाभोळकर [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible] [illegible] व [illegible] रामाजी ([illegible]), [illegible]

दादासाहेब ([illegible]), [illegible] नागोबा [illegible] ([illegible], नारायण बंजारी ([illegible]), [illegible] यांची बाइको व [illegible], पापालाल मुळीयत, [illegible] मारवाडी इकडीहून [illegible] अशी मंडळी आली [illegible]. तरी या सर्वांचे रक्षण करून मोगलाईतील आपल्या भक्त मंडळींना संकटापासून दूर, विघ्नांपासून लांब, सुखापासून जवळ, आरोग्यानें युक्त व सत्कीर्तीच्या माळेनें अलंकृत असें ठेवावें. त्यांच्या धन-धान्याचें, मुलामाणसांचें, अब्रू इज्जतीचें रक्षण करावें. रोगभयापासून सर्वांचें रक्षण करावें, व सर्वांच्या परस्पर प्रेमाची वृद्धि व्हावी. आम्ही आपली पिलें आहों. आमचें सर्व बाजूनें रक्षण करणें आपलेकडे आहे; व त्याप्रमाणें आपण कराल अशी माझी खात्री आहे. म्हणून समर्थांचे चरणीं नम्र विनंती केली आहे. सेवेशी श्रुत होय हे विज्ञापना.

पुंडलीकवरद हरि विठ्ठल। सीताकांत स्मरण जयजयराम।

पार्वतीपते हरहर महादेव। श्रीसमर्थ रामदास।

ज्ञानेश्वर तुकाराम महाराजकी जय।

श्रीसद्गुरु सांईनाथ महाराजकी जय।

श्रीवामनशास्त्री महाराजकी जय।

सकल संतांचा चरणरज

दासगणु.

श्री सच्चिदानंद सद्गुरु आधुनिक संत चूडामणी समर्थ श्रीसाईबाबा संस्थान शिर्डी यांच्या श्री रामनवमीच्या उत्सवाच्या जमाखर्चाचा तपशीलवार यादीसह गोषवारा. शके १८४६ व इ. स. १९२[illegible].

जमा		खर्च	
१०१	अण्णासो वोन्हाळकर	[illegible]॥=	देवस्थान खर्च हस्ते रामचंद्र पाटील
१०१	रंगनाथराव दादासो वडकर	[illegible]	रामचंद्रराव आनंदराम मारवाडी
११०	पापालाल उमरीकर	[illegible]	सीताराम मारवाडी ब्राह्मण
५६	नागोबा बंजारी उमरीकर		
३६८		३३२॥=	

१६८

२१ [illegible]कोवा रंगारी उमरीकर

१६ बाबा रंगारी उमरीकर

१५ धोंडोपंत वकील नांदेडकर

१०० श्रीमंत भवानराव वनसुडे
इंदूर
२५ रोख रुपये
५० साईबाबा गलेफ
२५ विठोबा रुक्माई वस्त्र
१००

५० रघुनाथ बचूवार पुणेकर

५ खंडेराव शामराव कोठारे
मुंबई

५ धैर्यवान डाक्टर सा। मुंबई.

११ नारायण जनार्दन तेंडुलकर
व जनाबाई, मुंबई.

२० काका पाटील अंधेरीकर

२२॥ गवसा। दाभोळकर तर्फे
दामू अण्णाकडून
५ कृष्णाजीपंत धागाशे
गेल्या रामनवमीचे वर्गणी ७॥
२ रामचंद्र पांडुरंग बापट
२ आनंदराव परशराम बोळस
[illegible]
[illegible] सामंत
[illegible] दाभोळकर

३३९॥=

४९ जोहरमल तुकाराम मारवाडी

१६। हगाम्याचे बंदोबस्त खर्च
हस्ते तात्या पाटील

१२० [illegible]
१०० रोख रुपये
१० गाडी भाडें
५ पोटगी
५ उपरणें
१२०

१८ वाजेवाले राहातेकर
१५ रोख रुपये
३ पोटगी
१८

३० दुधाबद्दल
२८ गोपाळ
२ सर्पण
३०

१७ सर्पणाबद्दल हस्ते विठोबा
सुतार व सगुण

११ तेलाबद्दल, हस्ते तुकाराम तेली

५२ पंढरपुरकर आचारी
२८ दर रु. ४ प्रमाणे आचार
१० रेल्वे भाडे
५ [illegible] भाडे
१० [illegible] जोडे
५२

[illegible]

२	सीताबाई रामचंद सावंत	४० तांदुळ पोते १ ...
१०	मोरेश्वर महादेव कोलाटे	१०। पत्रे
५	यशवंत मल्हार	८ कडार
२	पुरुषोत्तमदास घडयाळी	१ बदाम
१॥	परशराम आप्पाजी नाचरे	२। वेदाणा हस्ते बदिनीच
४४॥		२०।
२	पेकी वजा खर्च आमंत्रण पत्रिकांचे छपाईबद्दल रावसाहेब	१८। महाजनी
		१४ तांदुळ
		४। डाळ
		१८।
	दाभोळकर तर्फे	१७॥ बाबा धर्माधिकारी नगरकर
४२॥		१० रामायण दक्षिणा
५	मनमोहन रंगनाथ जयकर मुंबई	५ उपरणे
		२॥ भाडे
		३७॥
५	रामचंद्र सीताराम अंधेरीकर	२२ काशीकर प्रार्थने शास्त्री
५	गणेश पांडुरंग अंधेरीकर	५ रोख रुपये
६	श्रीकृष्ण पुरुषोत्तम पाटील अंधेरीकर	५ रुमाल
		२ संभावना
२	मोरेश्वर केशव कर्णिक	३२
११-	बाबा रामचंद्र पतेवार मखेडकर	३७ गुळभेली शिऱ्याच्या
		७५॥ नागोबा
५	बळवंत हरी कर्णिक	६६ तुप
५	रघुवीर भास्कर परदरे, मुंबई	७ पत्रावळी
५	बळवंतराव बापूराव फणसे	२॥ मिरच्या
		७५॥
७०२॥-		८९१।-

८९६।=

७०२॥-

१० गोविंद नारायण सामंत

१० दाजी विठ्ठल सांवारे

१० बागडे नगरकर

---

५ सदाशिव सीताराम दीक्षीत भूज

१ [illegible]ळी अनाजी पेडणेकर

१ गणपतराव केरकर

२॥ शिरोडकर मास्तर, कुर्ला

१। वसंतराव गोरक्षकर

७ हाजाजी वस्मजकर

१५ रामराव कळंनूरीकर

१० आनंदराव कळनूरीकर

२ आप्पा कळंनूरीकर

१० रामराव हुंडेकरी नांदेडकर

११ गोविंद व्यंकटी महाजनी मुखेड

११ चन्या मुकावार मुखेडकर

७ चन्या तांबुळी मुखेडकर

२१ वहिनीबाई जोगळेकर पुणें

५ अंबूताई महाजनी वाईकर

१५ बाळासाहेब रेगे खांडवा

[illegible] महाजनी, मुंबई

[illegible] मंडळी

[illegible] आनंदराव

[illegible]

५१॥ भगवानराव वि. हस्ते पितांबर मास्तर.

३१ फराळाचे लाडू

४ चिवडा

१२॥ फळें

५ विद्यार्थी

५२॥

५० श्री साईबाबा गलेफ रुपये हस्ते भवानराव बनसोडे

२५ श्री विठल रुक्मीणी वस्त्र हस्तें भवानराव बनसोडे

१३ श्रीराम जन्माचे वेळीं दक्षणा, संभावना

१० भोजन दक्षणा एकंदर गायीचा चारा ५॥

७ लक्ष्मण भटजी

६ उपरणें

१ दक्षणा

७

७ जानु पुजारी

६ उपरणें

१ दक्षणा

७

७ नाना चोपदार

[illegible] उपरणें

	१०६७॥
१५ [illegible]राम सावकार [illegible]कर	६ [illegible]
१५ हरिचंद मिस्त्री [illegible]रीकर	७ मार्तंड [illegible]
१ सीताराम मारवाडी [illegible]कर	६ उपरणें
५ बाळाजी पाटील [illegible]कर	१ रोख
	७
९॥ नारायण वंजारी उमरीकर	७ अबदुलभाई
१८। निनांवें आलेले किरकोळ	६ उपरणें
	१ रोख
	७
५ बंकटराम मारवाडी उमरीकर	१० रंगनाथ गुरव उपरणें ५
३॥ ससीतळ कारवारकर	आयलाजी उपरणें ५
उदबत्ती पुडा	४ तासेवाला उपरणें १
५ वासुदेव काशिनाथ गांधी	४ सिंगवाला उपरणें १
राहतेकर गुळभेली १	
५ शिवराम सोपाना निमगांवकर	७ बाळागुरव उपरणें १
गुळभेली १	४ सिताराम ब्राह्मण, स्वयंपाक
४ तात्या गणपती पाटील कोते	हनुमान जयंती
गुळभेली १	५ मैनाजी कुंभार
५॥ दासगणू महाराज गुळभेली १	३ उपरणें
५ लक्ष्मीबाई शिंदी गुळभेली १	१ पागुटें
१० भगवानराव मांजरेकर. उपरणें १	१ रोख
	५
दादासाहेब बोन्हाळकर उपरणें १	५॥ मधु न्हावी
	३ उपरणें
८५॥।ॽ शिर्डी येथील पेंडे विक्री-वरील धर्मादाय.	१ पागोटें
	१॥ रोख.
	५॥
१०८५॥।ॽ	११५९।ॽ

१०८५॥।≥ ११५९।≈

८३। नांदेड येथील पेंढीचे नफ्या- १९॥≈ गाडीभाडें.

वरील धर्मादाय. ३ पंढरपुरहून आचारी येतांना.

५९॥ दासगणू महाराज यांचे ३॥ पुणतांब्यास येतांजातां यमुनाई

१२२६॥≥ ॥≈ बापाजी ब्रा। पुण्याहून येतांना

६।≈ पुंडलीक गोंदकर.

५। रखुजी पाटील शिंदे.

१ राहाते गाडीभाडया करितां.

२०॥≈

४ एकादशी फराळ

१॥ म्हाळसाकांत फराळ

९ भाजी, वरभाडें, सारवण

७ १॥ ०॥०

३ विडयांची पानें. सुपारी

२ १

५ प्रसादाचे नारळ ४०

१॥ आंधळा. म्हाळी. द्वारकी वगैरे

२॥≈ डामर. कासिनाथ द्रोण

[illegible]

१०॥ कांबळ हस्ते रूपचंद

तांबडया, गणु श्रावण

पत्र गुरदास मिळून

४ गोपाळ गोंदकुर उपस्थी

६।≈ गांडवसर्प. परदेश कोळी

[illegible]

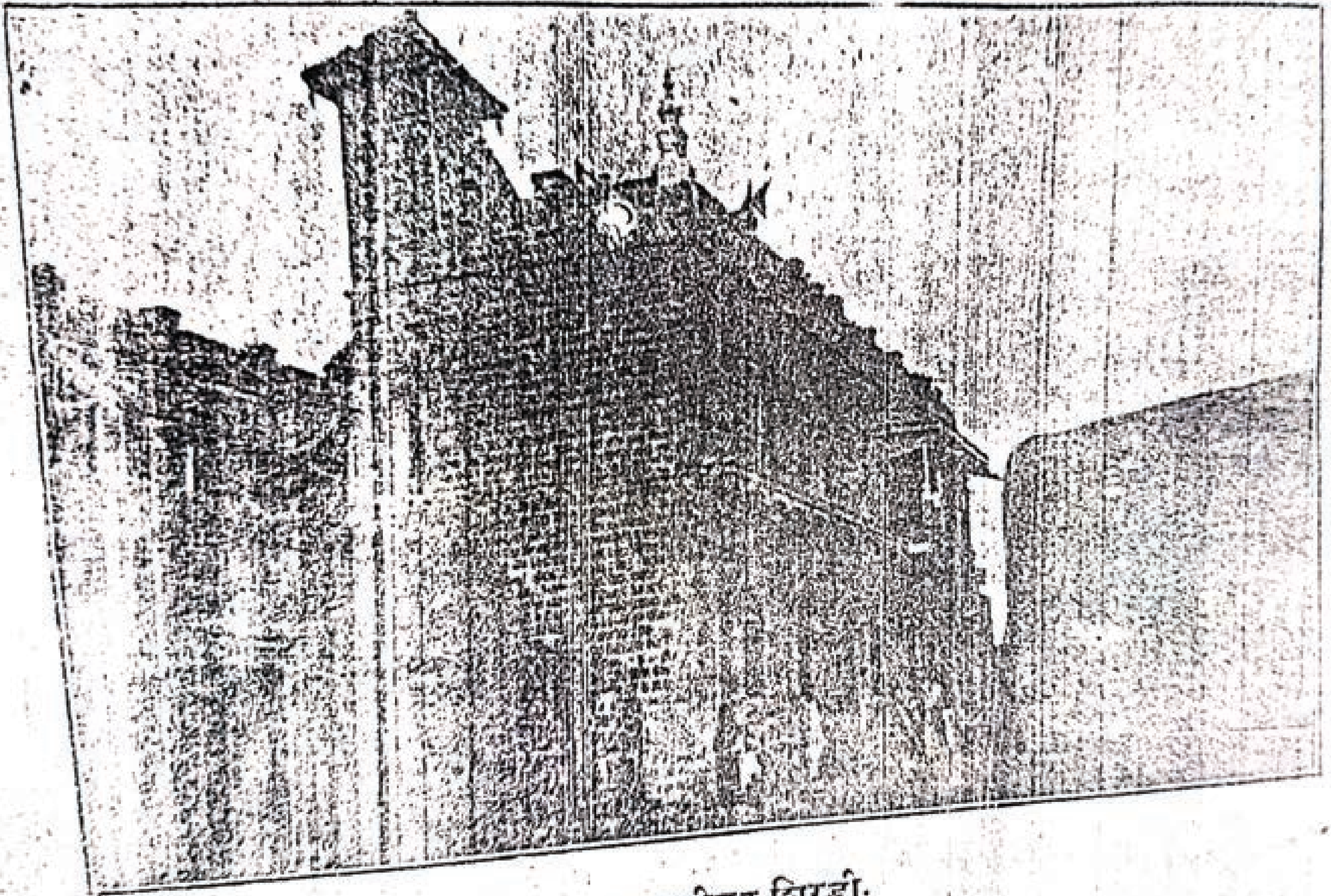

समाधीगृह शिरडी.